

List ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštno vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 2 gl. 50 kr., za pol leta 1 gl. 30 kr., za četrlet 85 kr. — Naročnina se pošilja upravitelstvu v tiskarni sv. Cirila, koroške ulice št. 5. — Deležniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobé se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr. Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za ostanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat, po 5 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Zahvala.

Vsem onim p. n. volilcem, ki so dne 21. t. m. oddali svoje glasove za mene ter so na ta način sopeset znova odobrili nazore in težnje naše stranke, kakor sploh vsem onim rodoljubom, ki so pripomogli, da je naša stranka dosegla častno manjšino, se srčno zahvaljujem.

Pri zadnji deželno-zborski volitvi bila je nasprotna večina 296 glasov — včeraj le 223 glasov; ako se tudi oziramo na to, da je pri zadnji volitvi bilo oddanih 36 glasov za narodnega župana v Žalcu, ki pa takrat ni bil kandidat naše stranke, bila je v resnici nasprotna večina 260.

Gledé na te številke smo toraj napredovali sedaj za 37 glasov.

Upajmo, da bode naš napredek v prihodnjic še lepši! Delajmo vstrajno vsak v svojem krogu ter se ravnajmo v istini po nauku: »Svoji k svojim!«

Dr. Juro Hrašovec, odvetnik v Celju.

Kako vsiljuje nemški deželni odbor štajarski slovenskim občinam nemške tiskovine.

Že pred davnim prejele so vse občine od deželnega odbora v Gradcu nemški ukaz, da morajo za naprej »vpraševalne pole« o stanju premoženja v javne bolnišnice sprejetih oseb edino le pri deželnem odboru v Gradcu naročevati, da bi njih župani ne smeli več tam kupovati, kjer njim je to najbliže, recimo v Celji, v Mariboru, v Ptuiju, ker se tu nahajajo tudi tiskarne in prodajalci tiskovin.

Ali se župani potem ukazu, katerega so prejeli od c. kr. okr. glavarstva, ravnajo ali ne, meni ni znano. Ne vem pa, kako bi se mogli naši župani siliti, da bi morali tako navadne tiskovine v Gradcu naročevati, zakaj bi njih ne smeli doma kupovati, kjer njih dobé ceneje in hitreje? Deželni odbor naj pové in naj izda obrazec ali formular, kaka mora tiskovina biti in skoro se bode prepričal, da znajo naše tiskarne v Celji, Ptuiju in Mariboru tudi take obrazce napraviti, da nam

ni treba hoditi po nje v Gradec v tiskarno »Leykam« ali »Withalm«, kateri ste deželnemu odboru posebno na srce prirastli. Monopoli se danes odpravljajo, zakaj bi se nam tu usiljeval? Tedaj proč z njim!

Deželni odbor štajarski poslal je občinam poduk, kako si naj po navodilu Nemca Rajfajzen osnujejo male posojilnice vsaj v vsaki fari. Priložil je tudi posebno knjižico s pravili, toda vse — le v nemškem jeziku! Kaj neki hoče deželni odbor z nemškimi tiskovinami pri nas trdih Slovincih? Gotovo, da njih shranimo za tram! Mi imamo svoje posojilnice in teh pravila razumemo, ker so slovenska; drugih ne potrebujemo. Tudi časa nam primanjkuje, da bi nam kdo nemška pravila prelagal in tolmačil. Dovolimo pa si vprašati deželni odbor, ali mi Slovenci nismo toliko vredni, da bi nam poslal slovenske tiskovine, kakor pošilja Nemcem nemške? In zdaj še tretjo stvar!

Deželni odbor je ravnokar naznanil, da je pustil za vse občine, tedaj tudi za slovenske, v Gradcu tiskati nek »Cassa-Journal«, to je dnevnik za občinsko blagajnico in za zaklad za uboge.

No, kaj pa je tega treba bilo? Take tiskovine smo dozdej povsodi doma lahko dobili, zakaj bi njih morali za naprej iz Gradca dobivati in za to po 1 gl. tja pošiljati? Tudi tu zadostuje, da se izda od dež. odbora obrazec, če dosedanji ne zadostuje in potem bodo nam naše domače tiskarne tudi to tiskovino doma dobro in gotovo ceneje izdelovale, nego se more to od Graških pričakovati.

Ako so ti naznanjeni dnevnik samo nemški, njih sploh rabiti ne moremo, ampak njih moramo nazaj poslati, ker mora tak dnevnik za vsakega občana, tedaj tudi za nemškega jezika nevesčega biti razumljiv. Kaj pa hoče deželni odbor sploh doseči, da nam tako pridno pošilja za naše žulje nemške tiskovine?

Gospodje, nemško uradovanje pri občinah je za

Nemce; za nas Slovence je edino pametno in potrebno slovensko, in tega nam tudi z vašimi nemškimi tiskovinami izpodkopali in izpodrinili ne boste!

Cerkvene zadeve.

V blagi spomin!

(Konec.)

Šolske mladine bili so poseben prijatelj, ne jej le dober učenik, temveč prav moder odgojitelj, svest si, da so dobro odgojeni otroci lepa obljuba boljih ljudij in boljših časov. Na pridržnici tekla jim je beseda božja srčno, brez vsega prilizovanja, pa tudi brez pikanja, ki več škoduje, kakor pomaga. V spovednici so bili usmiljeni oče, ki ne odpusti samo, ampak tudi poboljša. Pred oltarjem bili so angelj med Bogom in ljudmi, doma v molitvi skrben varuh in Bog je dal rast temu, kar so pobožni Mihael sejali.

Prijazen mož in zvest prijatelj svojih tovarišev, bili so rajni Milošič brez vse hinavščine: »Vere Israelita, in quo non est dolus«, posebno častit pa vsem, ki se Boga boje in za vzveličanje svoje duše skrbijo, naj si bodo kmetje ali pa gospodje. Duhovni sobratje so jih kaj radi obiskovali, saj so jim bili vsikdar dobro došli, bodi si po dne ali po noči, kajti v hiši pokojnika vladala je v resnici prava slovanska gostoljubnost. Blizu svoje rojstne hiše imeli so lep vinograd, ki proti večeru leži ter prav dobro kapljico rodi. Tudi tje so o času trgatve vabili prijatelje in znance, ter so bili v njih sredini vselej izvanredno veseli, akoravno so nekatera leta vsled hude toče in pa uime malo nabrali. Bile so kaj vesele ure, katere tudi pisalcu teh vrstic ostanejo nepozabljive.

Leta 1891 obhajali so sedemdesetletnico svoje starosti v krogu mnogobrojnega odličnega občinstva. Tem povodom imenovala jih je Benediška občina častnim svojim občanom, šolska mladina pa je uprizorila pod vodstvom tamošnjega vrlega nadučitelja, g. Jurija Breganta veseloigro: »Štirje letni časi«, živo podobo človeškega življenja, ter je, kakor so mi ranjki sami pravili, svojo nalogo prav povoljno zvršila. O priliki te lepe svečanosti se je blagemu starčku mnogo čestitalo in napijalo, vzlasti se je iskrena želja izražala, da srečno učakajo onega veselega dne, ko bodo v drugič z ovenčano glavo pred oltarjem božjim zapeli slavno »Gloria in excelsis Deo«. To so pokojnik tudi sami srčno želeli, toda »moje misli niso vaše misli«, govori Gospod našega življenja — otožno zadoni mrtvaški zvon na večer, dne 18. oktobra ter daleč na okolo oznanja, da blagega Milošiča ni več. Ta žalostna vest, ki je kmalu došla tudi k nam v Maribor, me je silno presenetila in to tem bolje, ker sem sedaj zgubil vse župnike, pri kojih sem kaplanoval; pred lanskim pobrala je namreč nemila smrt nepozabljivega mi »Roperta«, dekana Zavrčkega, a leta 1889 blagega starčka Matevža Klobasa, župnika v Negovi.

Pogreb bil je napovedan na dne 21. oktobra, krasen jesenski dan, a preotožen za župnijo Benediško, ko je proti poldnevu v pričo 30 duhovnih sobratov in mnogobrojnega ljudstva, od blizu in daleč, položila v hladno krilo matere zemlje pozemeljske ostanke svojega pobožnega, ponižnega in za vse dobro in lepo vnetega dušnega pastirja.

Okolo 45 let so se trudili ranjki v vinogradu Gospodovem, delali so zvesto, delali neumorno za čast in slavo božjo ter vzveličanje neumrljivih duš, zato je pa

Gospodu dopadlo, utrgati si to zlahtno rožico in jo presaditi v vrtič nebeški. — V miru tedaj počivaj, dragi brat v Kristusu, večna luč ti naj sveti! Naj bo tvojim koščicam zemljica lahka, tvoji duši pa sodba srečna in plačilo obilno pri Očetu vsega dobrega! —č.

Sv. misijon pri Sv. Juriju ob Tabru.

Kakor blagodejna juterna rosa oživi vso naravo, tako oživljajo navdušene, do srca segajoče pridige misijonske vernike v ljubezni do svojega Stvarnika. Kdor je imel priliko udeležiti se sv. misijona, prepričan mora biti o brezprimernih koristih, katere nam podaja v vsakem oziru.

Iz vsega srca pak mora biti tedaj hvaležen vsak faran šentjurski velečastitemu gospodu župniku Francu Zdolšek, kateri so nam v kratkem času svojega pastirovanja v naši fari, ne izvzemši drugih brezštevilnih dobrot, preskrbeli sveti misijon, ustreza je tako občne mnogoletni želji šentjurske fare.

Dne 1. novembra pričela sta v naši fari vlč. gg. Matija Tomazetič in Doljak sv. misijon, katerega sta skoz 9 dni opravljala. Manjka mi besed dostojno opisati v srca segajočih pridig, katere so do solz ganile vsacega poslušalca, besed, katere mora oznanjevati le apostol našega Odrešenika. Dal Bog, da bi solze, katere smo točili pri oznanjevanji strašnih svetih resnic naše sv. vere, našle glasen in trajen odmev v naših srcih; le tako bode sv. misijon dosegel uspeh svoj, to je prerodenje našega duhovnega življenja, in ako bodemo ostali zvesti naukom sv. misijona, skazali se bodemo hvaležni tudi našemu gospodu župniku za njihov trud, da so nam naklonili sv. misijon.

Ob zaključku sv. misijona, pri zadnji pridigi obnovili smo Bogu, Gospodu našemu pokorščino in vedno zvestobo, in — črna zemlja naj ga pogrezne — kdor ne bi držal besede svoje, obljube dane v pričo živega Boga.

Završujoč spis svoj, obračam se do vas, dragi rajaki, z milo prošnjo, da bi vam bil odprl sv. misijon oslepljene oči, da bi jih obračali rajši v dobrotno nebo, kakor po pozemeljskih zakladih, in če bodemo živeli po naukih, katere so nam z neumrljivim trudom vcepjevali vlč. gg. misijonarji, dosegli bodemo enkrat ono rajsko veselje, o katerem piše sv. pismo: da ga ni videlo oko, ne slišalo uho, in niti ni prišlo v srce človeško, kaj da je Bog pripravil onim, kateri ga ljubijo.

Vlč. gg. misijonarjem in gospodu župniku Zdolšek pa kličem še enkrat iz srca »Bog plati!« Pondorski.

Mili darovi za družbo vednega češčenja:

Videm 8 fl. 9 kr., Vurberg 8 fl. 22 kr., prevzvišeni gosp. knez in škof dr. Mihael Napotnik 5 fl., Braslovce 14 fl. 12 kr., Sevnica 18 fl. 36 kr., Kozje 7 fl., Sv. Vid na Planini 7 fl., Buče 10 fl. 57 kr., Planina 3 fl., Gornji-grad 7 fl. 81 kr.

Gospodarske stvari.

Nekaj o rezi in nje koristi.

Velike važnosti za gospodarje je nedvomno pripravljane in vporaba rezanice in mešanice. Cela vrsta slučajev se da naštet, v katerih prinaša ta način obilno hasna, da se namreč tudi slama pametno in s pridom uporablja. Slamo polagati je marsikdo, skoraj vsak več ali manj primoran, bodi-si to ali ono, v največjih slučajih po zimi in s pomladi. Zmeša se s senom, ovsom ali s kako drugo klajo, kjer je na svojem pra-